

ת"ד 264/02/16 - מדינת ישראל נגד ערן סמאורה

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 16-02-264 מדינת ישראל נ' סמאורה
לפני כבוד השופט ענת יהב

בעניין: המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשם ערן סמאורה
עו"י ב"כ עו"ד אביתר גולני

הכרעת דין

על פי סעיף 182 לחס"פ אני מודיעה כי החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לו אחראיות לתאונת דרכים, כאשר ביום 24.1.15 בשעה 07:45 נפג ברכבו בעיר חולון ברוח קאפק, וכשהסיע את רכבו לאחר תוך כדי יציאה מהחניה בסמוך לבית מס' 29 ובניצב למדרכה, עשה כך בחוסר זהירות מבלי שנקט באמצעות הזרירות הדרושים ופגע ברכבה של המעורבת, אשר נהגה אותה העת באוטובוס עיר ציבורי מכיוון צפון לדרום.

כתוצאה לכך המעורבת נחבלה וכלי הרכב נזקנו.

ביום 13.4.16 כפר הנאשם במiosis לו, טען שלא הסיע את רכבו לאחר, אלא הוציא את הרכב מן החניה והמתין בכניסה לאחר שדומם את מנוע הרכב. לטעنته הנהגת היא זו אשר פגעה ברכבו בחלק האחורי (עמ' 1 ש' 16 - 24), וכן ביום 19.9.16 חזרה כפירה זו על ידי סגנורו אשר שכר.

משכך, נקבע הティק לשמיית הוכחות.

הרואיות בתיק:

בפרשת התביעה העיד:

עמוד 1

© verdicts.co.il - פסק דין

ע/ת 1 רס"ב נעם לוי - בוחן תנוועה אשר הגיע למקום התאונה וביצע מס' פעולות, באמצעותו הוגשו הראיות: תע"צ - **ת/1, סקיצה - ת/2, תרשימים - ת/3.**

ע/ת 2 הגב' דליה פאר - המעורבת, נהגת ההסעות אשר הייתה בדרך לאסוף ילד, ומוצאה עצמה מעורבת בתאונה זו. באמצעותה הוגשה תעודת רפואי לגבי חבלתה - **ת/4.**

ע/ת 3 - הגב' שירית צור - עדת ראייה - אימו של הילד אשר המתינו לנוהג המעורבת. באמצעותה הוגש שרטוט אשר שרטטה במהלך עדותה - **ת/5.**

המואשימה אף הגישה את הודעות הנאשם בהסכמת ההגנה - **ת/6** וכן **ת/7.**

בפרשת ההגנה :

העד הנאשם עד יחיד מטעמו ובמסגרתה הגיע **ת/1** כאשר לטענותו תМОנותו אלו צורפו להודעתו השנייה - **ת/7** (כך אף ניתן לראות מתוכן ההודעה).

סיכוםי הצדדים

בסיכומי הتبיעה:

מן הבודח אשר העיד על הממצאים הפיזיים שנמצאו בדמות הנזקים ברכב ומיקומם, שהינם מאופיינים לתאונה על פי תיאור העדה המעורבת.

טוונת כי העדר מומחה מטעם ההגנה, יש בו כדי לאשש את בוחן הבדיקה וכל עוד לא נסתירה מומחיותו של הבודח - נותרה עדותתו תקפה.

המואשימה מצינית כי מדובר בגרסה מול גרסה, כאשר הנאשם לא עשה דבר על מנת לחזק את גרסתו, כגון להביא שכנים שהיו במקום או אשתו,سلطענותו לה המתין, ולא בדק את מצלמת הרכב.

לענין הסתיירות בעדות עדת הראייה מטעם הتبיעה - הגב' צור. לענין **מקום עמידה וכיווני הנסיעה** טוונת המואשימה, כי מדובר בענין "**שלוי בהחלט**", שכן הנזק הדוקרי היה מקום וכיוון נסיעת הנאשם עלתה בעדותה ובמתואם עם זו של העדה המעורבת.

משכך, לגישתה- מסקנת הבודח נותרה בעינה ועל כן מבקשת להרשיע את הנאשם.

בxicomi הגנה:

הסגור חולק על מסקנת התביעה, כשהוא מפנה לעדויות הבוחן והמעורבת מהם עולה כי גרסת הנאשם יכולה להיות להתיישב עם הממצאים הפיזיים של הנזק בכל הרכב.

מצביע על סתיות בעדות העדה צור אשר הייתה עדת ראייה כאשר, מבקש לקבוע שאין ליתן אמון בעדותה.

מאייד, ביקש ליתן אמון מלא בגרסת הנאשם אשר היה עקי בגרסתו למנ הרגע הראשון. הבahir כי ההגנה לא הביאה את עדי הגנה אליהם כיוונה המאשימה (אשתו ושכנה), שכן **לא היו במועד התאונה** אלא לאחר מכן.

דין והכרעה

לאחר שבחןתי את הראיות והעדויות, הגיעו לכלל מסקנה, כי נותר בלביו ספק ואינו יכולה להחליט איזה גרסה הנכונה.

די לציין, כי בוחן התנוועה **לא יצא בזמן אמת למקום התאונה** כאשר במקרה זה היה בך ממשום פגעה ממשית, בריאות התביעה, שכן היה בך כדי לשפוך או לגבי איזה גרסה הנכונה (ראה **ת/1**- יצא בתאריך 15.6.9).

ענין זה ממשמעותי כאשר מדובר ב"גרסה מול גרסה" כפי שציינה המאשימה בxicomi.

גרסת הנאשם והמעורבת שונות זו מזו, אך כל אחת מהן יכולה להתיישב עם הממצאים (כך עולה במפורש מעדות הבוחן);

גרסת המאשימה:

המעורבת מתארת בעדותה, כי נגעה ברכב ההסעות שלה, כשהייתה בדרך לאסוף ילד ברכ' קאפק בעיר חולון מכיוון צפון לדרום, כשראתה את אימו של הילד ממתינה להגעתה **בימין הכספי**, אז החלה בניסעה לכיוונה, כשהיא מאטה את נסיעתה וatz הרגישה חבטה ברכב בדלת ימין שלה, כשהיא מצינית שהנאשם נסע אחוריית גרם לתאונה (בעמ' 9 ש' 8 - 10).

לאחר חקירתה ע"י ההגנה, מסתבר **שלא ראתה את רכב הנאשם קודם קרות התאונה** (עמ' 10 ש' 7 - 8) ומכאן שלא ראתה את נסיעתו אחוריית, אלא רק לאחר שהרגישה את החבטה, **הרימה את ראשה** - משתמש מדבריה, כי נסיעת הנאשם אחר הם מסקנה ולא ראיית הדברים (עמ' 10 ש' 20).

דבר נוסף אותו אמרה מבלי משים, כי ראה היה כלפי מטה בעת ההתנגשות, שכן רק לאחר מכן הרימה אותו, ולפי

עדותה: "לאחר שהרגשתי את המכה הרמתית את הראש רأيت אותו" (עמ' 10 ש' 14).

בנוגע לכיוון נסיעתה, טענה שלצורך איסוף הילד הוא ואמו עמדו בימין הכביש, תיארה, שנגנה כשהיא מתכוונת להיזמד למדרכה בימין הכביש כי היא "לא עוצרת באמצעות הכביש", (עמ' 11 ש' 5 - 10).

מכאן, שכשהייתה בסמוך למקום איסוף הילד, נתה עם רכבה ימינה לצורך כך.

עדת התביעה צור - שלא כמו הנאשםת, העידה שבעת שאירעה התאונה היא המתינה בצד **שמאל** של הכביש וכן תיארה שהיא "נמצאת בצד אחד של הכביש ומ这边 השני של הנאשם" (עמ' 12 ש' 1 - 3).

כמו כן, בשרטוט **ת/5** אותו שרטטה במהלך עדותה, צינה את מקום עמידתה, **שאינו עולה בקנה אחד** עם עדות המעורבת.

לענין מקום עמידת העודה, יש חשיבות מכרעת, שכן העודה הובאה מטעם המאשימה כעדת ראייה שראתה את מהלך התאונה, כאשר ברור שמדובר עמידתה בצד שמאל של הכביש, כאשר רכב המעורבת שהינו רכב הסעות חוץ בינה לבין הרכב הנאשם, אינה יכולה לראות ולתאר את אשר תיארה עבר לקרונות התאונה ובוודאי לא את מהלך, אף על פי שהיא מזיקה.

בנוספ', ולאחר שהעודה זו מעומתת עם עדות המעורבת, מצינית "**זה היה לפני שנתיים**" (עמ' 12 ש' 8 - 22, וש' 27), כנימוק לחוסר הדיקוק ולסתירות ולאחר מכן משנה את עדותה בנגדו **لت/5** אותו שרטטה ובניגוד לעדotta הראשונית.

בסוף דבר, לא יכולתי לבסס את עדות המעורבת- הגב' פאר, ולחזקה בעדות זו של עדת הראייה, אשר אינה מדוייקת, אינה יעקובית ובעיקר התרשםתי שהעודה מעידה באופן מעורפל, לא ברור, עד אשר מצינית ולא פעם אחת את הזמן שחלף, כנימוק - לפיכך, ניתן שזכרוןה של עדת זו מתעטט בה.

לענין עדות הבוחן - העיד כי לא יצא למקום התאונה בזמןאמת, ולא תיעד את מצב הכביש ומצב כל הרכב החונים- (ראה בת/1 יצא בתאריך 6.9.17). מכאן, שלא יכול לשלוות את גרסת הנאשם ממנה וביה, וגרסתו זו טובה וראויה לפחות כמו זו של המעורבת.

גרסת ההגנה

גרסת הנאשם לאורך כל הדרך, החל מחקירתו במשטרת (ת/6 ות/7) הינה אחת, שעשה כהרഗלו בכל בוקר, בשעה 7:30 ירד מביתו עם ילדיו, הסיע את רכבו אחורינית "**כי זו הדרך היחידה מהחנייה**", עצר את רכבו, דומם את המנווע והמתין להגעת אשתו לרכב. מעיד, כי בעת שהמתין "**הרגיש מכיה קלה ברכב**", יצא מן האוטו וראיה את הנגנת שפנתה אליו בצורה אגרסיבית תוך כדי גידופים (עמ' 16 ש' 11 - 20). ביקש כי יחליפו את פרטיהם, אולם היא התנגדה

עמוד 4

לכך ועזה את המקום (עמ' 17 ש' 16 - 23).

הנאשם הגיש תМОנות ב/1 (8 תMONות) אשר נמסרו במהלך עדותו **בת/7** (אולם לא הוגש טעם התביעה) והסביר, כי חשב שהמצלמה ברכבו מצלמת כל העת, אולם מכיוון שמדובר את המנווע המצלמה הפסיקה לפעול.

טען שהמכונית שלו הוזזה מן המקום בסמוך לקרוות התאונה על מנת לאפשר לכלי רכב לצאת מן החניה, אולם מצב כלי הרכב אשר חנו באותו דרכו היו כפי שניתן לראות בתמונות.

בסוף דבר ולאחר עיון בראיות התביעה, איני מסכימה עם טענת המאשימה, כי עדות הבוחן לא נסתרה ע"י ההגנה, שכן הבוחן במהלך הסכים כי **אופי הנזקים שעלו גבי כלי הרכב יכולם אף להתאים לרשות ההגנה**, דהיינו שהמעורבות התקרצה לצד ימני של הכביש לצורך איסוף הילד ופגעה במקרה האחורי של הרכב הנאשם אשר חנה במקום, עניין זה נראה היטב בתמונות נ/1 אשר הגיש הנאשם. שם נראה סימן שפושף על חלקו האחורי שמאל, אל מול שפושף לאורך דלת ימין של הרכב המעורבת, כמו כן, ניתן לראות את מקום עמידתו של הרכב הנאשם בפתח החניה, ובקו אחד עם **כלי הרכב החונים**.

העובדת שהבוחן סייג את דבריו בכך שכלי רכב חונים לצד הכביש אינה מעלה או מורידה, שכן הבוחן לא יצא למקום התאונה מיד ובסמור, אך שאינו יכול ליתן עדות בנושא זה. וכך שמסקנתו טוביה לגבי אשמת הנאשם, אך יכולה להיות טובה לגבי אשמת המעורבת.

עדין גם אם כלי רכב חנו באותו דרכו יכולת להיות סיטואציה בה המעורבת סטה ימינה, תוך שנתקונה להגיע לצד ימני של הכביש ממש התכוונה לאסוף את הילד, כהרגלה בכל בוקר ולאחר שפגעה ברכב הנאשם ישירה את רכבה ומשיכה מבלי לפגוע בכלל רכב אחרים.

תיתכן גם אפשרות בו קצה רכבו של הנאשם בולט כמעט מן המסתמן על הכביש, אולם ברור שבמשפט פלילי בו יכולות להיות מספר אפשרויות טובות, הgingivitis וסבירות, כאשר המאשימה לא הוכיחה מעל לספק סביר את אותה הנסיעה אחרתנית של הנאשם. לא ניתן להרשי.

במקרה זה, שבו מחדלי החקירה הקיימים בתיק ושניה בהם, כדי להביא ראייה שיש בה פוטנציאלי מזכה לנאשם, הרי שיש בכך עניין משמעותי אשר צריך לעמוד לזכות הנאשם (ראה ע"פ **5109/09 דביר חילווה נ' מד'י**).

לGBT עדות צור, הרי שכלי עדותה הייתה מחוררת, כאשר בעיקר התרשםתי שאינה זוכרת את האירוע היטב ולא מן הנמנע שעודתה כפי שהעידה לא הייתה כפי שארע, גם אם לא הייתה ערה לכך בחלווף שנתיים מיום האירוע.

הסתירות בעודותה בבית המשפט הין מהותיות **ואיני מסכימה שמדובר בעניינים שליים**, שכן מקום עמידתה במקום

התאונת הינה משמעותית כמו גם כיוון נסיעת רכב המעורבת.

ובכל מקרה, אמרה עדה זו גם לאחר שהועמדה על טעונה, שעדמה מצד שמאל ורק לאחר התאונת עברה לעמדות לימין הכביש (מנקודת מבטה של המעורבת).

משכך ומאחר שנותרתי עם שתי גרסאות שכל אחת מהן יכולה להתקיים ומאחר שדווקא עדותם של הנאים עשתה עלי רושם אמין יותר, החלמתי לזכות את הנואם מן המិוחס לו בכתב האישום ولو מחתמת הספק אותו לא הצליחה המאשינה להסיר.

זכות ערעור לבית המשפט המחווי בתרן 45 ימים מראיהם.

ניתנה היום, ט"ז אב תשע"ז, 08 אוגוסט 2017, במעמד הצדדים.